

Crkva
cjelovitog
evanđelja

Kneza Branimira 11
10 000 Zagreb
Hrvatska

T 01 4920 726
F 01 4813 871
cce@cce.hr | www.cce.hr

MAKEDONSKI PRIMJER

Mario Dučić,
siječanj 2007.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

"Izvjlašćujemo vas, braćo, o milosti koju je Bog dao makedonskim crkvama: kako je u mnogoj kušnji nevoljama obilna njihova radost i kako je njihovo krajnje siromaštvo rodilo bogatom darežljivošću." (2 Kor 8.1-2)

Ovog puta bi se htio osvrnuti na jedan povijesni primjer davanja, kada su makedonske crkve u Filipima, Solunu i Bereji sakupile poseban financijski prilog za potrebe crkve u Jeruzalemu. Apostol Pavao piše Korinćanima o tim crkvama sa željom da oni primjerom posluže poput crkava kojima je, kako kaže, Bog dao "milost bogate darežljivosti".

Prije nego pogledamo na neke od bitnih principa sadržanih u ovom povijesnom događaju, htio bih naglasiti da je davanje u stvari uvijek potaknuto Božjom milošću!

Svakako, davanje nije samo ljudsko djelo, nije čin koji vrše samo dobri, bogati ili plemeniti. U stvari većinom daju oni koji nemaju. Ono uključuje veliku žrtvu i može se reći da su pravi davatelji oni čiji su životi promijenjeni Božjom milošću.

Davanje je, također, rješenje za mnoge stvari ali izgleda da su vjernici danas skloniji produhovljivanju stvari, umjesto da daju ili nešto učine čime bi doprinjeli širenju nebeskog kraljevstva.

Po nekim statistikama u zapadnim crkvama samo oko 30% vjernika daje desetinu i dobrovoljne priloge. Priloge za misiju ne trebamo ni spominjati, jer je danas misija, prema nekim mojim zaključcima, samo jedna

✳ **Davanje nije samo ljudsko djelo, nije čin koji vrše samo dobri, bogati ili plemeniti.**

od mnogih službi neke crkve i za taj fond se izdvaja tamo ako što "preostane" ili tek toliko da crkva može imati veliku kartu s nekoliko slika misionara koji dobro izgledaju na zidu.

Žalosno je da se, u stvari mnoge stvari ne mogu učiniti za kraljevstvo jer su ljudi jednostavno rečeno škrti i daju mrvice, dok su za svoje sebične želje spremni potrošiti i preko svojih mogućnosti. Sjećam se da je, dok sam jednom prilikom posjetio jednu od većih crkava na zapadu, pastor s propovjedaonice rekao da je potrebno kupiti četiri golf auta s kojima bi prevozili ljude s parkirališta do ulaznih vrata crkve! Začudo, odmah je nekoliko osoba izišlo naprijed i dalo čekove. No, za sastanak s tim istim pastorom bilo je potrebno ispuniti zamolbe i poslati ih pismeno, jer nije baš jednostavno doći do njega. Ne služi na čast ni spominjati kako danas u mnogim crkvama postoje složene procedure ako želite da vam pošalju koji financijsku potporu za misiju.

Danas su vjernici spremni ići u minuse i kreditirati svoje želje, a kada je u pitanju Božje kraljevstvo naći će se vrlo malo onih koji daju požrtvovno i sa srcem.

Nažalost, zbog nedostatka ovakvog predanja prema Gospodinu, mnoge su crkve i misionari širom svijeta paralizirani i nemoćni donijeti ikakve veće promjene u sredine gdje

★ **Žalosno je da se, u stvari mnoge stvari ne mogu učiniti za kraljevstvo jer su ljudi škrti i daju mrvice.**

se nalaze. Crkve se bore za preživljavanje, jer su srca vjernika otvrdnjela. Bilo bi možda dobro da vjernici umjesto poznatog klišeja "molit ćemo za vas" počnu govoriti "dat ćemo za vas" i možda bi se kraljevstvo brže širilo, što je želja svih nas.

Štoviše, ako ne podržavamo Božje djelo prema principima koji su objavljeni u Pismu, ne treba nas čuditi ako Božje djelo ne napreduje oko nas. Koliko se brinemo za Kraljevstvo i koliko poštujemo Boga, očituje se u načinu na koji se brinemo i koliko dajemo za njegovo djelo. Ako naša vjera nije dotaknula naš novac, onda nismo niti obraćeni kako treba!

Isto tako vjerujem da davanje desetine i dragovoljnih priloga nije samo financijsko rješenje za crkvu ili pojedince, već i rješenje za duhovne probleme s kojima se suočavamo.

Da li ste se ikada zapitali zašto mnogi vjernici ne rastu više u milosti ili se neprestano bore s istim starim kušnjama i navikama? Jeste li se ikada zapitali zašto imamo isto razumijevanje stvari, iako se nalazimo u crkvi već duže godina?

Zaustavljanje u duhovnom rastu kod mnogih je kršćana i crkvama zato što imaju problema s davanjem. Kad tad, pred svakoga će se od nas postaviti pitanje novca i upravljanje njime. I što ćemo onda učiniti? Hoćemo li se odgovorno suočiti s odgovornošću prema novcu ili ćemo se povući smirujući savjest raznim teološkim izlikama. No, ako prihvatimo odgovornost u davanju, sigurno je da ćemo rasti duhovno u Gospodinu!

Isus je jasno rekao: *“Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran.”* (Luka 16.10 – Vrtarić). Drugim riječima, ludost je zaobilaziti najmanje. Ako tako ne činimo, zavaravamo sami sebe.

Dobro upravljanje novcem je osnova svačijeg kršćanskog rasta. Ako spoznamo istinu te dođemo ka svjetlosti što se tiče davanja, a odbijemo hodati u toj svjetlosti istine, dovest ćemo sami sebe do pogubnih posljedica. Ivan je to potvrdio kada je rekao, *“Ako kažemo da imamo zajedništvo s njim, a u tami hodimo, lažemo i ne činimo istinu.”* (1 Ivanova 1.6)

Ako odbijamo hodati u svjetlosti, osakaćujemo svoj duhovni razvoj, što će se neminovno odraziti na fizičkom, psihičkom i financijskom području. Ta osakaćenost često djeluje u obliku slijepe samopravedne mrlje koju, ma koliko se trudili, ne možemo otkloniti.

Ono što često činimo je da koristimo neki od obrazaca poslušnosti ili samopravednog djela kako bi ispunili nedostatak u nekom drugom području svojeg života koje nije kako treba. Zato često imamo izgovore poput, *“Ne dajem desetinu, ali odlazim tri puta tjedno u crkvu.”* ili pak: *“Ne dajem desetinu, ali dovodim ljude u crkvu.”*, ili *“Ne dajem desetinu, ali čitam i molim više od svih drugih”*; *“služim u crkvi”*, i tako dalje.

Takvi samopravedni stavovi nam ne mogu pomoći, jer izgleda kao da se cjenkamo s Bogom. Umjesto da postanemo poslušni Bogu, ravnajući se prema njegovoj riječi, često se uspoređujemo s drugima kako bi sami sebe uvjerali da smo ipak dobri ili bolji od ostalih.

Osobno sam iskusio, a vjerujem da bi i mnogi drugi to isto potvrdili, da kad počinjemo davati, otvaraju se naše misli, srce i volja. Započinjemo u svemu sudjelovati, postajemo slobodni i rješavamo se svojih sampravednih obrazaca mišljenja i ponašanja.

Vratimo se, stoga, makedonskim crkvama, odnosno njihovu primjeru darežljivosti spomenutoj u Drugoj poslanici Korinćanima, osmome poglavlju.

Pavao je započeo osmo poglavlje govoreći kako je Bog izlio svoju milost na makedonske crkve, ali je ustvari govorio o novcu kojeg su oni dali dok je on boravio među njima: *“Izvjlašćujemo vas, braćo, o milosti koju je Bog dao makedonskim crkvama.”* (2 Kor 8.1).

▶ 1. AKO ŽELIMO DAVATI NA BOŽJI NAČIN, POTREBNO JE IMATI BOŽJU MILOST

Pavao je prvo učinio nešto što mi prema svojoj ljudskoj logici ne bismo učinili; pred drugim ljudima je progovorio o tome koliko su neki darežljivo dali.

Kako bi se samo osjećala neka crkva u Zagrebu da joj se kaže: *“Želim da znate kako je*

★ **Danas su vjernici spremni kreditirati svoje želje, a kada je u pitanju Božje kraljevstvo naći će se vrlo malo onih koji daju požrtvovno i sa srcem.**

CCE ili bilo koja druga u gradu dala iznad svojih mogućnosti...". Mnogi bi možda pomislili ili rekli da je farizejski i neduhovno javno govoriti o takvim stvarima. Možda bi neki u sebi pomislili, "Baš me briga koliko su dali, ja dajem onoliko koliko želim i koliko Gospodin želi da dajem."

A Pavao kaže, "Pogledajte samo koliko su dale makedonske crkve..." Time nije u stvari stavio naglasak na količinu, nego je htio dati do znanja da su to učinili zbog djelotvorne Božje milosti koja se nalazila u njima.

I dalje nastavlja, "Kako je u mnogoj kušnji nevoljama obilna njihova radost i kako je njihovo krajnje siromaštvo rodilo bogatom darežljivošću." (2 Kor 8.2)

Kada bolje razmislimo, ovaj tekst nema smisla jer govori o velikim nevoljama i obilnoj radosti. Pavao istovremeno govori o njihovu krajnjem siromaštvu, ali i o bogatoj darežljivosti. Kako je to moguće? Gledano ljudskim očima - nikako, ali prema Božjoj milosti moguće je u krajnjem siromaštvu i velikim nevoljama imati obilnu radost.

Drugim riječima, nevolje ne moraju oduzeti

našu radost! U svijetu su okolnosti izvor radosti, ali kršćani je imaju zbog Isusa ne oviseći o okolnostima. Rani kršćani su, unatoč velikih problema, nevolja i krajnjeg siromašta, bili puni radosti te voljno i predano služili Gospodinu i drugima koji su se nalazili u potrebi.

Imamo li mi, crkvo, istu takvu Božju milost? Ili hodamo po tijelu? Kršćani najčešće, kada se nađu nevoljama i problemima, kažu da trenutačno nisu u stanju slušati o tuđim problemima, jer je na njihovom računu minus, misleći da se ne bi trebali opterećivati davanjem jer nemaju. Štoviše, neki od nas misle da zapravo ne primaju adekvatnu brigu od ostalih kršćana i da drugima nije stalo do njih.

Ono što je zadivilo Pavla bilo je njihovo davanje unatoč njihovim okolnostima koje su ih snašle, "Svjedok sam da su, prema svojim mogućnostima i iznad njih, dragovoljno darivali." (8.3)

Ponekad mi se čini da dajemo u takvoj skrovitosti da čak izgubimo i pravu biblijsku motivaciju. Ne želimo staviti svoje ime ili prezime na omotnicu kako slučajno ne bi tko saznao koliko dajemo. Na kraju krajeva, tješimo sebe riječima: "To je između mene i Gospodina." Mnogi ne stavljaju svoja imena kako se ne bi uopće moglo utvrditi da li daju ili ne. Ali makedonske nam crkve takvo što ne potvrđuju! Zbog izobilja Božje milosti koju su primili, htjeli su na taj način zahvaliti i davali su čak iznad svojih mogućnosti.

U 2 Korinćanima 8.3 nadalje čitamo: "Svjedok sam da su, prema svojim

★ **Ako ne podržavamo Božje djelo prema principima koji su objavljeni u Pismu, ne treba nas čuditi ako Božje djelo ne napreduje oko nas.**

mogućnostima i iznad njih, dragovoljno darivali."

Kada je Božja milost na djelu, ljudi daju jer žele. Ne samo da žele davati, nego daju i preko svojih mogućnosti. Što u stvari znači dati preko svojih mogućnosti?

Većina nas može dati i većina daje, ali koliko od nas daje iznad svojih mogućnosti? Davati iznad svojih mogućnosti ne znači da obećajemo i dajemo ono što nemamo, jer to očigledno ne možemo. Ali ono što Pavao govori je kako nije ni pomislio da oni mogu toliko dati, jer su zapravo dali iznad svakog njegovog očekivanja. Na djelu je bila Božja milost.

Ako se mi danas želimo preispitati u svjetlu ovog primjera, možemo li reći da dajemo u skladu s ovim otkrivenjem Božje milosti ili dajemo prema svojem tjelesnom nahođenju?

Mislim da bismo imali odlično svjedočanstvo Božje milosti kada bismo mogli reći svima: *"Podržali smo sve svoje projekte, sagradili smo crkvenu zgradu, a sredstva nam nije poklonio neki stranac ili darovao grad, nego nam je Bog dao milost da to sami učinimo."* Bilo bi to svjedočanstvo koje bi ohrabrilo mnoge i nadahnulo njihovu vjeru prema Bogu!

To je ono što će se dogoditi u probuđenju za koje molimo – Bog će izliti milost na nas i moći ćemo davati sve više i više, više nego što sami mislimo da možemo dati. Ali, nažalost, mnogi još nisu došli do takvog

stupnja duhovnog predanja gdje se obilno očituje Božja milost.

U stvari, mislim da zajedno možemo uvidjeti kako se se zrelost i duhovnost crkve ili pojedinca može vidjeti i prema njihovim davanjima i računima. Kada dođe do probuđenja i predanja, prije ćemo dati za Božje kraljevstvo nego sebe častiti nepotrebним stvarima i sebičnim udovoljavanjem želja. Naš standard će biti Božja milost, a ne naše sebične želje.

► 2. MAKEDONSKE CRKVE SU BILE PREDANE GOSPODINU

U četvrtom stihu apostol Pavao kaže da su ga *"usrdno molili za milost da mogu sudjelovati u ovoj službi milosrđa u korist svetih."*

Dakle unatoč svim okolnostima, još su ga zaklinjali da im dopusti davati! Možda je i sam Pavao bio iznenađen ili je rekao: *"Znam vaše potrebe...molim vas, zadržite novac jer će vam sigurno trebati."* Zamislite da vam netko kaže: *"Uzmi naš novac, mi ćemo se već nekako snaći!"*

Za njih to nije bilo neuobičajeno ili neprihvatljivo, jer su bili ispunjeni Božjom milošću. Zaklinjali su ga i tražili da im pruži priliku kako bi mogli postati dionicima te

✳ **Zaustavljanje u duhovnom rastu kod mnogih je kršćana i crkvama zato što imaju problema s davanjem.**

milosti i zajedništva s drugim vjernicima. Takvo davanje je za njih bila povlastica. No, trebamo imati na umu da takvo davanje ima cijenu, jer nisu dali od svog suviška, već od potreba.

Takvo davanje je moguće samo za one koji su u potpunosti predani Gospodinu. Neposvećeni i tjelesni "kršćani" u takvom davanju ne vide ikakav smisao. Zato oni nastavljaju davati ostatke ili mrvice što im preostanu nakon što utaže svoje sebične želje i ispune materijalne ciljeve.

U petom stihu jasno čitamo: *"I ne samo da su se ponijeli kako smo se i nadali nego su i sami sebe predali u prvome redu Gospodinu pa onda nama zbog Božje volje."*

Ovdje nalazimo objašnjenje njihovog čina - bili su u potpunosti predani Gospodinu i spremni dati mu sve. Nitko nije manipulirao njima ili im prijetio. U stvari, kada smo u potpunosti predani Gospodinu, nije nam teško na raspolaganje dati svoje talente, vrijeme ili novac. Oni su bili toliko predani da je sada ta Božja milost trebala biti prenesena i na Korinćane, pa je apostol Pavao čak i poslao *"Tita da dovrši među njima to djelo milosti"* (2 Kor 8.6).

Pavlova želja je bila, i ja joj se pridružujem, da ta milost ne bude dana samo nekima ili

✦ **Prema Božjoj milosti moguće je u krajnjem siromaštvu i velikim nevoljama imati obilnu radost.**

da sve ostane na povijesnom zapisu, već da se po toj milosti ispunimo novim žarom i entuzijazmom te da se takvo djelo očituje i među nama. Vjerujem da se čak Pavao iznenadio i dobio novi polet kada je vidio njihovo davanje.

Crkvo, možemo se pohvaliti u mnogim stvarima milosti – volimo Božju riječ, revni smo u vjeri, govoru i priznanju, evangelizaciji, ali Božja milost se treba više očitovati i u davanju, koje je također Božje djelo. Zato je vrijeme da se više ne sakrivamo u tom djelu milosrđa i da postanemo još otvoreniji i poslušniji.

Davanje je kod njih bio dokaz iskrene ljubavi prema Bogu. Kršćani koji ne daju ne ljube Gospodina! *"Ne govorim vam ovo po zapovijedi, nego želim primjerom revnosti drugih iskušati iskrenost vaše ljubavi."* (2 Kor 8.8)

Mnogi kažu da ne moraju davati jer dragovoljno davanje nije zapovijed. Takav stav jasno pokazuje gdje nam je srce. Istina je da to nije zapovijed, ali dokazuje našu ljubav prema Bogu.

Ako ga ljubimo, onda nećemo potajno u mraku odvojiti nekoliko kuna ne stavljajući svoje ime, nego ćemo bez srama dati iznad mogućnosti i napisati ime. Mnogi danas tako čine pod velom nekakve tajne ili duhovnosti, zato što ne žele staviti punu desetinu već dio koji nije potpun. Bogataši to često čine. Iako se čini da se radi o povećoj svoti, mnogi ustvari ne daju potpunu desetinu već odvajaju određen iznos prema vlastitom nahođenju.

Ako ljubiš Gospodina, dokaži to! Nije dovoljno reći da ga ljubiš i to ne pokazati javno! U 2 Korinćanima 8.24 Pavao jasno kaže: *“Dakle, dokažite im činom pred licem svih crkava iskrenost svoje ljubavi i opravdanost našega ponosa u vama.”*

Ljubav i predanje nekome ili nečemu moraju biti izvanjski vidljivi. Oni nisu sakriveni iznutra već su uvijek vidljivi svima. Kada je netko revan, doći će u crkvu, na molitvi žarko moliti, podržati vodstvo i služiti Gospodinu. Tako možemo često čuti dojmove poput, *“Ali on ili ona su tako duhovni”*, a nikada ih nema na jutarnjoj ili subotnjoj molitvi, izbjegavaju zajedništvo sa svetima.

Moramo priznati da se ponekad ponašamo kao da smo, nažalost, više puta duhovniji i od samog Gospodina i postavljamo se iznad jednostavnih principa njegove Riječi. Crkvo, dokažimo svoju ljubav i predanje na praktičan vidljiv način.

▶ 3. ISUS NAM JE PRIMJER DAVANJA

Sam Gospodin Isus Krist ostavio nam je primjer davanja.

Pogladajmo u 2 Korinćanima 8.9: *“Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.”*

Sam Krist, stvoritelj i nositelj svega bio je bogat, ali je ipak u Betlehemu rođen bez dosta stvari. Zašto? Da bismo mi duhovno siromašni imali sve!

Isus Krist nije dao od nekoga svog duhovnog suviška, nego se u potpunosti odrekao slave i bogatstva za nas! Nije imao samo dobre namjere.

Koliko nas bi moglo reći: *“Mogao sam biti bogat, imati novaca, ali sam se odrekao svog tog bogatstva i sve dao Gospodinu. Sada živim s 3000 mjesečno u jednosobnom stanu jer sam htio sve ostalo dati.”*

Nažalost, materijalizam zaokuplja mnoge vjernike. Umjesto da daju kako treba, mnogi daju samo mrvice ili ono što im preostane i to prvenstveno kako bi umirili svoju savjest koja ih osuđuje znajući da ne daju kako treba davati. Njihov Bog su novac i stvari ovoga svijeta.

Mnogi se s više pažnje odnose prema stvarima nego prema samom Gospodinu. Kada bi s jednakim oduševljenjem davali Gospodinu kao kada kupuju novu šminku, odjeću, auto, mobitele i tome slično, brzo bismo izgradili crkvenu zgradu ili proširili Božje kraljevstvo.

“Ovim vam dajem samo savjet. To dobro dođe vama koji već lanjske godine počeste ne samo činom nego i prijedlogom ovo djelo”, nastavlja apostol Pavao u desetom stihu.

★ **Isus Krist nije dao od nekoga svog duhovnog suviška, nego se u potpunosti odrekao slave i bogatstva za nas! Nije imao samo dobre namjere.**

Pavao sigurno nije novac tražio za sebe. Htio je reći da se ne trebaju plašiti, jer ne traži novac kako bi imao veću plaću već iz razloga što je to prvenstveno dobro za njih.

Crkvo, moramo uvijek biti spremni na davanje - ono će biti ključni sastojak probuđenja! *"A sad i dovršite to djelo: kao što ste bili spremni htjeti, tako budite spremni i izvršiti prema svojim mogućnostima. Spremnost je, ako postoji, ugodna po onome što tko ima, a ne po onome čega stvarno nema."* (2 Kor 8.11-12)

Srce uvijek treba biti spremno! Gospodin neće zatražiti sve i ostaviti vas da gladujete, ali svakako gleda na vaš stav srca: *"Spremnost je, ako postoji, ugodna po onome što tko ima, a ne po onome čega stvarno nema."*

Bog nas ne odbacuje zato što ne dajemo toliko puno kao drugi, već prihvaća davanje jer dolazi iz spremnog i voljnog srca koje je dalo prema trenutačnim mogućnostima, vjerojatno prema Božjoj milosti i više od očekivanog. Nije bitna

količina već princip poslušnosti.

"Ovo velim: tko škrto sije, škrto će i žeti; tko obilato sije, obilato će i žeti! Neka svatko dadne kako je srcem odlučio, a ne sa žalošću i na silu, jer »Bog ljubi vesela darivaoca.«" (2 Kor 9.6-7)

Iako Bogu pripada sve, ruke su mu vezane našom škrtošću. Ipak, na kraju krajeva, on djeluje kroz ljude! Crkvo, moramo biti poslušni Božjoj riječi i dati Gospodinu što mu pripada. Samo tako će se očitovati Božja slava i samo tako ćemo moći učinkovito doseći svoje gradove i zemlju.

★ **Crkvo, moramo biti poslušni Božjoj riječi i dati Gospodinu što mu pripada. Samo tako će se očitovati Božja slava i samo tako ćemo moći učinkovito doseći svoje gradove i zemlju.**

.....

Copyright©2006. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja.

Čitajmo hrvatsko

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".